

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, v menej ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 11 Csp 72/2018-444 z 13. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ (v procesnom postavení žalobcu) bol neúspešnou stranou v spore, v ktorom sa ako spotrebiteľ domáhal na žalovanej obchodnej spoločnosti zaplata sumy 471,15 eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom vo veci samej bola žaloba sťažovateľa právoplatne zamietnutá a úspešnej žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinstančného i odvolacieho konania voči neúspešnému sťažovateľovi v rozsahu 100 %.

3. Okresný súd nadväzne rozhodoval o výške trov konania a uznesením z 28. júla 2022 zaviazal sťažovateľa k povinnosti nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 940,94 eur. Proti tomuto

rozhodnutiu, vydanému vyšším súdnym úradníkom, podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej poukázal na to, že trovy žalovanej neboli vynaložené ani dôvodne, ani účelne, a súd ich tak priznal v rozpore s § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v rozpore s princípmi ochrany spotrebiteľa, so smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) a bližšie nešpecifikovanou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Zdôraznil, že žalovanou v spore bola banka a žalobcom bol spotrebiteľ a že spor sa týkal výlučne vrátenia peňazí zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré spotrebiteľ zaplatil banke nad rámec poskytnutej istiny. Spor sa týkal zmluvy o úvere, čo je ťažiskom predmetu podnikania žalovanej, pričom žalovaná bola od počiatku zastúpená vlastným zamestnancom právneho oddelenia. Trovy vynaložené na právne zastúpenie žalovanej advokátom tak nemuseli byť vynaložené, a neboli nevyhnutné na riadne hájenie jej práv. Priznanie trov právneho zastúpenia dodávateľovi, ktorý má vlastné právne oddelenie, vytvára podstatnú prekážku, ktorá môže odradiť spotrebiteľov od uplatnenia práva na účinné skúmanie novej nekalej povahy zmluvných podmienok. V uvedenom sťažovateľ identifikoval nesprávnosť právneho posúdenia veci a žiadal, aby okresný súd zmenil svoje rozhodnutie a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania vo výške 0 eur.

4. Okresný súd napadnutým uznesením z 13. januára 2023 sťažnosť sťažovateľa zamietol (I. výrok napadnutého uznesenia). Poukázal na znenie § 262 ods. 1 a 2 CSP a na to, že rozhodovanie o trovách konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, pri ktorom súd posudzuje výsledok konania, pomer úspechu strán sporu a takisto sa vysporiada s tým, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP. V rámci druhej fázy sa rozhoduje už iba o výške trov, tak ako to bolo v prípade rozhodnutia napadnutého sťažovateľom, pričom považoval za irelevantné, či bol sťažovateľ spotrebiteľom alebo nie, keďže nateraz bol právoplatne neúspešnou stranou sporu, voči ktorej bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Konštatoval tiež, že trovy konania boli priznané v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Názor sťažovateľa, že žalovaná nemusela vynaložiť prostriedky na zastúpenie advokátom, nenachádza oporu v žiadnom všeobecne záväznom právnom predpise a ako každá strana sporu má právo na právnu pomoc. Odopretie priznania náhrady trov konania by malo za následok popretie práva na voľbu zástupcu (advokáta) a bolo by v rozpore s princípom rovnosti účastníkov konania. V tejto súvislosti poukázal na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 84/2014 z 23. mája 2014. Výrokom II. napadnutého uznesenia okresný súd zaviazal sťažovateľa k povinnosti nahradiť žalovanej trovy sťažnostného konania vo výške 33,88 eur, a to s ohľadom na úspech žalovanej v sťažnostnom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kritizuje dôvody napadnutého rozhodnutia, pretože okresný súd k jeho argumentácii iba stroho uviedol, že je právne irelevantné, či bol alebo je žalobca spotrebiteľ, keďže nateraz je neúspešnou stranou sporu. Cituje z rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C-224/19 a C-259/19 zo 16. júla 2020, v zmysle ktorého „Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásada efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia režimu, ktorý

umožňuje, aby časť trov konania znášal spotrebiteľ, a to v závislosti od výšky súm zaplatených bez právneho dôvodu, ktoré sa mu vracajú v nadväznosti na vyhlásenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy, keďže takýto režim vytvára podstatnú prekážku, ktorá môže odradiť spotrebiteľa od uplatnenia práva na účinné súdne preskúmanie možnej nekalej povahy zmluvných podmienok, ako mu ho priznáva smernica 93/13.“. S ohľadom na citované sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že okresný súd výrokom I napadnutého uznesenia porušil jeho práva, pretože:

a) sa odkláňa od rozsudku Súdneho dvora a tento svoj odklon neodôvodňuje dôkladne a presvedčivo. Samotný Súdny dvor podľa jeho názoru vykladal situáciu, v ktorej mal byť spotrebiteľ neúspešnou stranou sporu;

b) sa ani len nepokúsil o eurokonformný výklad právnych predpisov. K povinnosti úhrady trov konania v prípade úplného neúspechu spotrebiteľa sa Súdny dvor vyjadril nielen v citovanom rozsudku, ale aj v rozsudku vo veci C-176/17 z 13. septembra 2018 a v rozsudku vo veci C-49/14 z 18. februára 2016, v zmysle ktorých „ ... existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutí spotrebiteľia nepodajú požadovaný odpor buď z dôvodu mimoriadne krátkej lehoty stanovenej na tento účel, alebo z dôvodu, že ich od výkonu práva na obranu môžu odradiť trovy spojené so súdnym podaním, ktoré vzniknú v pomere k výške napadnutého dlhu...“. Okresný súd však tieto rozhodnutia nezohľadnil.

6. Pokiaľ ide o výrok II napadnutého uznesenia, sťažovateľ uvádza, že okresný súd nesprávne postupoval, ak priamo rozhodol o výške náhrady trov sťažnostného konania bez toho, aby bolo rozhodnuté o vzniku nároku žalovanej na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). V dôsledku toho odňal sťažovateľovi právo podať proti rozhodnutiu o výške trov konania opravný prostriedok – sťažnosť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení jeho práv pri rozhodovaní o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k jeho I. výroku a z dôvodu nesprávnosti procesného postupu vo vzťahu k jeho II. výroku.

8. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017). Ústavný

súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

9. O žiaden z týchto prípadov v danej veci nejde. K tomuto záveru dospel ústavný súd po tom, čo sa oboznámil s dôvodmi napadnutého uznesenia. Okresný súd, aplikujúc a riadne interpretujúc príslušné zákonné ustanovenia Civilného sporového poriadku, ako aj ustanovenia vyhlášky, dostatočne jasne a relevantne vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia o výške trov konania s akcentom na zákonom ustanovenú dvojfázovosť rozhodovania o trovách konania. Správne poukázal na to, v ktorej z týchto fáz prichádza do úvahy posudzovanie podmienok pre aplikáciu § 257 CSP, ako i na to, že o tejto fáze (o nároku) už bolo právoplatne rozhodnuté, a v rámci druhej fázy už nemá priestor na hodnotenie okolností hodných osobitného zreteľa, za ktoré sťažovateľ považoval postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. V rámci rozhodovania o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania skúmal iba to, či trovy konania vynaložené žalovanou boli riadne preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené. Sťažovateľ výšku náhrady trov konania nenamietal, namietal iba to, že žalovaná nemusela vynaložiť trovy na právne zastúpenie advokátom, ak má vlastné právne oddelenie, a teda trovy konania neboli nevyhnutné na riadne hájenie jej práv. S tým sa okresný súd taktiež vysporiadal, keď poukázal na nutnosť zabezpečenia práva na právnu pomoc, na princíp rovnosti strán v spore a na judikatúru ústavného súdu (bod 20 napadnutého uznesenia). Ústavný súd nezistil v týchto právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

10. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd s poukazom na § 236 CSP uvádza, že uznesenie predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov, avšak i ono musí obsahovať aspoň stručné odôvodnenie. Stručná forma odôvodnenia predstavuje predovšetkým objasnenie základných dôvodov, ktoré viedli k prijatiu uznesenia a ktoré sú spôsobilé výrok uznesenia rozumne a preskúmateľným spôsobom vysvetliť. Rozumné a preskúmateľné odôvodnenie výroku uznesenia tak predstavuje základné formulačné pravidlo, kde z osobitostí konkrétneho prípadu budú vyplývať osobitosti odôvodnenia v intenciách právneho posúdenia, t. j. prečo súd na konkrétne skutkové okolnosti aplikoval, resp. zvolil tento procesný postup a rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate uznesenia (k tomu *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 861*).

11. Ústavný súd pripúšťa, že okresný súd mohol v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia okrajovo reagovať i na sťažovateľovu argumentáciu týkajúcu sa výkladu smernice. Povinnosťou súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, totiž nie je len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov (m. m. III. ÚS 666/2016, ZNaU 50/2016). Napriek tomu sa ústavný súd nedomnieva, že by okresný súd rezignoval na svoju povinnosť odôvodniť prijaté rozhodnutie tak, aby bolo dostatočným podkladom na výrok, ktorým určil výšku náhrady trov prvoinštančného, odvolacieho konania (i sťažnostného konania). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia (v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka) je evidentné, ako okresný súd dospel k určeniu tarifnej hodnoty veci a následne aj k výpočtu základnej sadzby

tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ktoré sťažovateľ nijakým spôsobom nerozporoval. Preto možno uzavrieť, že vo vzťahu k metodike výpočtu trov konania, k posudzovaniu ich odôvodnenosti a účelnosti okresný súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim sa javí aj spôsob, akým okresný súd reflektoval na tvrdenia, ktoré sťažovateľ uviedol v rámci sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

12. Je nutné doplniť, že sťažovateľ v rámci sťažnosti neargumentoval konkrétnymi rozhodnutiami Súdneho dvora, od ktorých sa mal okresný súd podľa jeho názoru odkloniť a na ktoré poukazuje v ústavnej sťažnosti, preto okresnému súdu ani nemožno vyčítať, že sa nimi v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia osobitne nezaoberal. K tvrdeniu sťažovateľa, že rozsudky Súdneho dvora riešia situáciu náhrady trov konania v prípade úplného neúspechu spotrebiteľa, je potrebné uviesť v prvom rade to, že tento argument sa opätovne vzťahuje na posudzovanie výsledku konania, teda na nárok na náhradu trov konania, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a v druhom rade to, že ani jeden z nich priamo neriešil prípad úplného neúspechu spotrebiteľa, o aký ide v sťažovateľovej veci.

12.1. Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-224/19 a C-259/19 zo 16. júla 2020 sa síce okrajovo zaoberá i trovami konania (body 93 až 99), avšak rieši odlišnú procesnú situáciu, a to ak je spotrebiteľ v spore aspoň čiastočne úspešný, pričom v takom prípade by nemal doplatiť na neúspech vo zvyšnej časti tým, že by mu bola náhrada trov konania krátená podľa podielu jeho úspechu. Zjednodušene povedané, aj v prípade čiastočného úspechu v konaní by mal spotrebiteľ dostať plnú náhradu trov konania. O taký prípad vo veci sťažovateľa nešlo, a to už len preto, že sťažovateľ nebol v spore, ktorý sám inicioval, ani čiastočne úspešný. Rozsudky Súdneho dvora vo veci C-176/17 z 13. septembra 201 a vo veci C-49/14 z 18. februára 2016, z ktorých sťažovateľ cituje, boli síce vydané v spotrebiteľskej veci, avšak týkajú sa podania odporu v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi, teda toho, aby trovy konania spojené s podaním odporu neodradili spotrebiteľa od výkonu práva na obranu. V spore sa sťažovateľ nebránil, naopak, sám ho inicioval. Iste, aj v procesnej situácii v akej sa ocitol sťažovateľ by bolo možné zaistiť spotrebiteľovi vyššiu mieru ochrany, a napriek jeho neúspechu rozhodnúť o trovách konania bez ohľadu na výsledok sporu, avšak ako už bolo uvedené, tieto otázky (výsledok konania, pomer úspechu, dôvody hodné osobitného zreteľa) sa posudzujú v rámci rozhodovania o nároku na náhradu trov konania (účelom § 257 CSP je práve odstránenie neprimeranej tvrdosti voči strane sporu, ktorá nemala v konaní úspech, a to v záujme dosiahnutia spravodlivosti, pozn.). S rozhodovaním o výške trov konania, v rámci ktorej sťažovateľ namietal iba neúčelnosť trov konania vynaložených žalovanou, ktorú videl v tom, že bola v spore zastúpená advokátom, však uvedené rozhodnutia Súdneho dvora nesúvisia. Ani v jednom z nich sa nehovorí nič o tom, že by mali byť trovy konania vyhodnotené ako neúčelne vynaložené v situácii ak žalovaná (dodávateľ) využila právo na právnu pomoc advokáta.

13. Trovy sťažnostného konania priznal okresný súd žalovanej výrokom II napadnutého uznesenia, pričom aj v tomto prípade sa oprel o relevantnú právnu úpravu s prihliadnutím na výsledok (čiastkového) konania o sťažnosti sťažovateľa. K námietke sťažovateľa o tom, že okresný súd mu svojím postupom znemožnil podať proti výroku o trovách sťažnostného konania opravný prostriedok, je potrebné uviesť, že sťažnosť podľa § 239 a nasl. CSP nie je opravným prostriedkom (ako napr. odvolanie), ale má povahu prostriedku procesnej obrany a slúži ako prostriedok nápravy,

ktorým sa sťažovateľ domáha zmeny, resp. zrušenia napadnutého rozhodnutia vydaného súdnym úradníkom. Sťažovateľ teda v podstate namieta porušenie zásady dvojinštančnosti konania, ku ktorej ústavný súd uvádza, že nejde o komponent základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý by mal absolútnu platnosť a univerzálnu povahu. Zákonná právna úprava, v medziach ktorej sa možno základného práva na súdnu ochranu domáhať (čl. 51 ods. 1 ústavy), pozná množstvo druhových rozhodnutí, ktoré ukončujú jednoinštančne koncipovaný súdny proces, pretože zákonodarca považoval za potrebné oproti požiadavke dvojinštančnosti uprednostniť inú ústavou či právom ako celkom chránenú hodnotu (napr. rýchlosť nastolenia právnej istoty o predmete sporu). V napadnutom rozhodnutí tvorili jeho predmet trov sťažnostného konania, čo má z hľadiska vzťahu k meritu veci nepochybne význam akcesorický. Civilný sporový poriadok náhradu trov sťažnostného konania osobitne neupravuje, preto sa pri rozhodovaní o týchto trovách primerane použijú ustanovenia šiestej hlavy piatej časti Civilného sporového poriadku, pričom nie je ústavne neakceptovateľné, aby sa o nároku na náhradu trov sťažnostného konania a ich výške rozhodlo spolu jedným rozhodnutím vydaným sudcom (PL. ÚS 10/2019) a obdobne, ako je tomu pri platobnom rozkaze (§ 265 ods. 1 posledná veta CSP), i tu výrok o výške trov konania v sebe konzumuje aj rozhodnutie súdu o nároku na ich náhradu. Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti nie je už odvolanie prípustné (§ 357 *a contrario*). Do popredia sa dostáva rýchlosť nastolenia právnej istoty, v dôsledku čoho dvojinštančnosť ako nástroj zosilnenia garancií správnosti a zákonnosti rozhodnutia ustupuje. Ústavný súd už konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, pri ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ani čl. 6 dohovoru samotné právo na odvolanie na súd vyššej inštancie negarantuje a dvojinštančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku z 23. 6. 1981, *Adolf* proti Rakúsku z 26. 3. 1982, *Feldbrugge* proti Holandsku z 29. 5. 1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (III. ÚS 152/2017, I. ÚS 50/2020, I. ÚS 437/2022).

14. Aj v tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľa. Sumarizujúc už uvedené, nebolo v danej veci zistené, že by posudzované uznesenie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, v rozpore (nesúlade) s platnou právnou úpravou týkajúcou sa trov konania či nedostatočne odôvodnené.

15. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená námietka o ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia nemá opodstatnenie, a tak odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže

rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 8. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu